

време отъ наша страна; съ изразходване на срѣдства по хората, които изпълняватъ нашитѣ планове. И затова всѣки заловенъ трѣбваше да си плати данъка!

Председателя. Но съгласете се, че много сте вземали.

Шайновъ. Въпросътъ за размѣра е на преценка. Позволете едно сравнение: Въ Мадридъ наскоро е имало единъ процесъ. Генералъ оскърбилъ единъ магистъръ. За тая обида генералътъ платилъ триста хиляди лева. Ако сжщиятъ бѣ обидилъ единъ простъ човѣкъ — глобата не би надминала триста лева. Виждате разликата. Та за това и ние, когато ни попаднатъ милионери — не имъ прощаваме леко.

Председателя. Друго да обясните?

Шайновъ. Нѣма повече.

Председателя. Вие господинъ Камбуровъ, да обясните нѣщо?

Камбуровъ. Азъ казвамъ това, което другаря ми каза. Друго нѣмамъ.

Председателя. А вие, господинъ Живковъ?

Живковъ. (Развъълнуванъ). Да, господа сждии. Азъ се признавамъ за виновенъ. Виновенъ съмъ предъ закона, виновенъ съмъ предъ обществото и предъ моето призвание на поетъ. Азъ убихъ поета въ себе си. Това не стана безъ борба. Поета ме теглѣше въ небесата; гладътъ, мизерията ме теглиха въ низинитѣ — и паднахъ въ колонитѣ на „Всичко мога“. Азъ се проклинямъ, господа сждии, че убихъ таланта си, изгубихъ името си, и сега съмъ изложенъ на присмѣхъ и укоръ. А